

Handwritten word in red ink, possibly "Amrita".

Handwritten word in red ink, possibly "Amrita".

Large handwritten word in red ink, possibly "Amrita".

mgyoe.com



MKS0011

2,300.00 KS

DESIGN:NAYMYOSAY

ကော်ပီညာ၊ ပင်းခိုက်ပိုးဝန်

ပျက်နာပုံးပန်းချီ - နေပျိုးဆေး

စာပျက်နာ၊ ပျက်နာ၊ ၁၃ ငင်ဘီ x ၂၀ .၅ ငင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးဝန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ ဇူလိုင်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၄ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်ပူး

ရောင်းရမ်း ၂ ၃ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်



ကော်မီည
မင်းခိုက်စိုးစန်

နုစမ်းပေးစာကြမ်း၊ ၂၀၁၇

ကိုမင်းဟန်(မိနီစတိုး၊ မန္တလေး)၊
ဇေယျာလင်း၊
အောင်ကြီး နှင့်
ကော်ပီချစ်သူများအားလုံးသို့ -

နှုတ်ခမ်းထူထူတွေနဲ့ လှောင်ပြုံး
မာယာများတဲ့ ငါးခုံးမလေးရေ
မင်းကြောင့် . . .
ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်မက်တွေ . . .
. . . တစ်လှေလုံး ပုပ်ခဲ့ပေါ့။

mgyc.com

mgyc.com

ခ ရိုးဆိုတာ သွားမှ ရောက်သတဲ့လား။ ကျွန်တော် မသွားဘဲနဲ့
ရောက်ခဲ့တဲ့ခရီးတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါဟာ လူ့ဘဝပဲ။

ဒီလူ့ဘဝထဲကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့တာလဲ။
ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူများတွေ အလေးအနက်ထားပြီး ပြောပြောနေ
ကြတဲ့ အဲဒီ 'ဘဝ' ဆိုတာကြီးကို ကျွန်တော်က ရယ်ပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒါကိုပဲ တချို့က စွပ်စွဲကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မစားရ
တဲ့စပျစ်သီးကို ချဉ်တယ်လို့ပြောတဲ့ မြေခွေးလိုပဲတဲ့။ ဟုတ်လို့လား၊
လောကမှာ ဘယ်မြေခွေးက စပျစ်သီး စားရိုးထုံးစံရှိလို့လဲ။

သွားစမ်းပါ၊ ပေါက်ကရတွေ။

ကျွန်တော် နားမလည်လို့ နားမလည်ဘူးပြောတာပဲ။ အဲဒါ
ဘာဖြစ်သလဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် နားမလည်နိုင်ဆုံး
သတ္တဝါပဲ။ နီးစပ်တိုင်းသာ နားလည်ရကြေးဆိုရင် ရေထဲမှာ ဟိုက်ဒရိုဂျင်
နဲ့ အောက်စီဂျင်ပါကြောင်းကို ပထမဦးဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့သူဟာ
ငါးတွေဖြစ်ဖို့ကောင်း တာပေါ့။

အဲဒါပဲ...

ကျွန်တော်နားမလည်တာဟာ ဘာမှအပြစ်မရှိဘူး (ဒါကို
ရဲရဲရင့်ရင့် ပြောပြမယ်) ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုထိကို
နားမလည်သေးဘူး။

ဇော် (Z)

ကာကွယ်မှုတိုင်းဟာ ကုသမှုထက် ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူအားလုံးဟာ ဝက်ခြံပေါက်တာ ကိုတောင်မှ မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အမှန်တော့ ကာကွယ်တယ် ဆိုတာ ရင်ဆိုင်ရမှာကို ကြောက်တဲ့ရောဂါတစ်မျိုးပါ။ အဲဒီရောဂါ ကိုကော ဘယ်လိုထပ်ပြီး ကာကွယ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ကျွန်မကို အဖြေ တစ်ခုပေးကြပါလား။

ဇက်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်တို့ရဲ့ နှလုံးသားနှစ်ခုကို ကာကွယ်ဖို့ (ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း ကျိတ်ပြီး) ကြိုးစားရင်းနဲ့ အဲဒီအဖြေကို ကျွန်မ ငတ်မွတ်လာခဲ့ တာပါ။

ကျွန်မ မှားသွားခဲ့တယ်။ အပ်တစ်ချောင်းကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် နှစ်ဖက်စလုံး ချွန်လိုက်မိသလိုပဲ။ သူနဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက် စလုံးအတွက် နာကျင်စရာတွေပဲ ဖြစ်လာစေခဲ့တော့တယ်။

ကျွန်မကို 'အရမ်းကြင်နာသနားတတ်တဲ့ မိန်းကလေး' လို့ လူတွေက ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ (သူ့ကိုချစ်မသွားမိအောင် ကာကွယ် ထိန်းချုပ်နေရတာနဲ့ပဲ) ကျွန်မဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားအတွက်ကျကျော့ ရက်စက်သူတစ်ယောက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြန်ဖြစ်နေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြပါဘူး။

နန္ဒာဝေရည်

အခန်း ၁

ကျွန်တော်ရဲ့ လူငယ်ပီပီ ခံစားချက်တွေဟာ ကြယ်ပျံတွေ ကြွေသလို မျိုးပဲ။ အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်သလောက် ခဏကလေးပဲ အလင်းရောင် တောက်ပသွားတတ်တာ...။

တစ်ခုခုကို ကြိုက်မိပြီဆိုရင် လိုချင်လိုက်တာ အရူးအမူး တပ်မက် လောင်ကျွမ်းလို့။ ရပြီဆိုရင်လည်း သုံးလေးရက်လောက်တော့ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ကြည့်လို့မဝ တသသ ရင်ခုန်တတ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာပါဘူး။ ရိုးသွားတယ်။ ငြီးငွေ့သွားတယ်။ လှည့်ကို မကြည့်ချင်တော့ဘူး။

ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ဟာ သိပ်ပြီးတော့များ ကလေးဆန်နေသလား။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘူး။

ကြယ်ပျံတွေကတော့ တဖွဲဖွဲကြွေပြီးရင်း ကြွေနေတော့တယ်။

ကော်

ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ ကြောင်အဝါလေးတစ်ကောင် အိပ်
ငိုက်နေသည်။ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော နေ့လယ်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်၏။

ဇက်ကတော့ နံရံကိုမှီကာ ခြေဆင်းထိုင်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ အေးအေး
ဆေးဆေး ငြီးငွေ့နေပစ်လိုက်သည်။ ဒီလောက် ထုံထုံထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေတဲ့
လောကမှိုင်းမှိုင်းကြီးဆီကနေ ဘာတွေများထပ်ပြီး မျှော်လင့်နေရဦးမှာလဲ။

သူကတော့ ဘာကိုမှ အားကြိုးမာန်တက် မလုပ်ချင်ပါ။ ဘာကိုမှ
လည်း မပိုင်ဆိုင်ချင်၊ ဘာကိုမှလည်း အနိုင်မယူချင်ပါ။ ရွှေရောင် ငွေရောင်
ပြောင်လက်နေသော သရဖူတွေကိုလည်း ဆောင်းချင်စိတ်မရှိပါ။

(သရဖူဆိုသည်မှာ ကလေးတွေ ကစားဖို့လောက်သာ အသုံးဝင်သော
အရာဖြစ်သည်ဟု သူက ရိုးရိုးလေးပင် ခံယူထား၏)

အခန်းတံခါးကို 'ကျွီ' ခနဲ မြည်အောင် တွန်းဖွင့်သံကြားရ၏။ သူ
ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးစောဝေ ဝင်လာမှန်းသိသော်လည်း (မော့ကြည့်ရမှာ ပျင်း
သောကြောင့်) သူ မော့မကြည့် ဖြစ်ချေ။

“ဟေ့ကောင် ဇက်၊ ကြမ်းပေါ်ထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထိုင်ချင်ရင်
လည်း ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်တာမဟုတ်ဘူး။”

“ကုလားထိုင်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ပစ္စည်းပေါ် ထိုင်ရမှာ ပျင်းလို့”
သူ့စကားကြောင့် ဦးစောဝေ ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်မိ၏။ ဦးစောဝေ

က တူဖြစ်သူ ကို 'ဒီကောင်ရူးနေပြီလားမသိဘူး' ဟူသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း.....

“ဟေ့ကောင် ဇက်၊ အူကြောင်ကြောင်စကားတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ ကွာ၊ ငါက နဂိုကတည်းကမှ သိပ်ပြီး ဦးနှောက်အစားခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူလိုငါလို ရိုးရိုးတန်းတန်း တွေးစမ်းပါကွာ”

“ကျွန်တော်တွေတာ ရိုးရိုးလေးပါ၊ ဦးလေးတို့က သတ်မှတ်ချက်တွေ၊ ပုံသေနည်းတွေနဲ့ နေထိုင်နေကြလို့ ခက်နေတာ။ အရှေ့အရပ်ကို ဘယ်သူက 'အရှေ့' လို့နာမည်ပေးခဲ့တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အနောက်အရပ်ကို 'အနောက်' လို့ခေါ်တာလဲ၊ ဘာလဲ နောက်တီးနောက်တောက်လုပ်တဲ့ လူတွေနေတဲ့အရပ်မို့လို့လား”

“တော်စမ်းပါ ဇက်ရာ၊ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ အစတုန်းကတော့ မင်းပဲ အဲဒီကုလားထိုင်ကို ကြိုက်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီးတော့...”

ဦးစောဝေက နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပြီးတော့ ပုပ်သိုးသိုးလေသံဖြင့် ပြောသောကြောင့် ဇက်ရယ်နေလိုက်သည်။

တကယ်ပင် လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်တုန်းက (ယခု သူ့အခန်းထဲ တွင်ရှိသော) ထိုကုလားထိုင် ပုံစံမျိုးကိုမရလျှင် သူ လဲသေရတော့မလောက် နှစ်သက်ခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီကုလားထိုင်ပုံစံကို မဂ္ဂဇင်း၏ အနုပညာကဏ္ဍ စာမျက်နှာတစ်ခုတွင် သူစမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။

မြင်မြင်ချင်းမှာပင် သူ့အရူးအမူး ကြိုက်သွားပြီး အသိမိတ်ဆွေ လက်သမားဆရာ တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြကာ ထိုပုံစံအတိုင်း တစ်ထပ်တည်း တူအောင်လုပ်ခိုင်းသည်။ စိတ်တိုင်းမကျမချင်း ဖျက်လိုက်၊ ပြန်ပြင်လိုက်နှင့် ကုလားထိုင် ဆယ့်နှစ်လုံးစာလောက် ကုန်ပြီးခါမှ သူလိုချင်သောပုံစံကို ရတော့သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ရခါစမှာတော့ ထမင်းစားလည်း ထိုကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်၊ စာဖတ်လည်း ထိုကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်လျက် ကစားစရာ အသစ်ရသော ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့ဖူး၏။

အခုတော့လည်း အဲဒီရူးသွပ်စွဲလမ်းမှုတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ မသိတော့။ ထုံးစံအတိုင်း အရာရာကို ငြီးငွေ့မြဲငြီးငွေ့နေပြန်တော့သည်။

ရုံဖန်ရုံခါ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်လျက် internet ထဲမှ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောလျက်...

ရုံဖန်ရုံခါ ကက်ဆက်ကို(တကယ်နားမထောင်ဘဲ) အသံကုန်ဖွင့်ထား လျက်...

ရုံဖန်ရုံခါ လက်ချောင်းကလေးများ၏ ထိပ်ဖျားအချင်းချင်း ငြိမ်သက် စွာ ထိထားရင်း ပြတင်းမှန်ချပ်ပေါ်ကျနေသော နေရောင်ခြည်ကို ငေးကြည့် တိတ်ဆိတ်လျက်...

ရုံဖန်ရုံခါ (အိမ်မက်မက်လေ့မရှိဘဲ) အိပ်စက်လျက် ဘဝကို ခြေသံ မကြားရအောင် သူ တိုးတိုးလေး ဖြတ်လျှောက်နေဖြစ်တော့သည်။

* * *

အရေးတကြီးနိုးထစရာ မလိုဘူးဆိုရင်
ငါဆက်ပြီး အိပ်နေချင်လို့ပါ။
ဘဝဆိုတာနဲ့
ဘာဖြစ်လို့ 'ရှင်သန်ခြင်း' လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရတာလဲ။
ငါကတော့
အိပ်နေရတာကိုပဲ ကြိုက်တယ်။

“ဧကံရော ဟေ့ကောင် ဧကံ၊ အန်ကယ်စော ဧကံရှိလား”

အိမ်ရှေ့ဆီမှ ခေါ်သံကြားရသည်။ အောင်ကြီးနှင့် ဆန်းမောင်တို့ အသံမှန်းသိလိုက်သည်။ သို့သော် ပြန်ထူးဖို့ ခပ်ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် သည် အတိုင်းပင် ဆက်ထိုင်နေဖြစ်သည်။

သူ ပြန်ထူးလိုက်လျှင်လည်း ဟိုနှစ်ကောင်က အခန်းထဲဝင်လာမည်။ မထူးလျှင်လည်း အခန်းထဲဝင်လာမည်။ ဘာလို့ အလုပ်ရှုပ်ခံမှာလဲ။

“ဪ အောင်ကြီး၊ လာလေကွာ၊ ဒီမှာ မင်းတို့ကောင်ကတော့ ထုံးစံ အတိုင်း အပျင်းကြောဆန့်နေတယ်”

ဦးစောဝေက လှမ်းခေါ်သည်။ သူ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် ဦးစောဝေတို့က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို ရင်းနှီးပြီးသား။ အမှန်က ဧကံ နှင့် ဦးစောဝေတို့သည် တူဝရီးအရင်း မဟုတ်ကြ။ ဆွေမျိုးစပ်လျှင်ပင် အတော်ဝေးလိမ့်မည် ထင်သည်။

မန္တလေးမှာ နေစဉ်ကတည်းက ဦးစောဝေက ဧကံ၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးလို ရိုသေသည်။ ဧကံကိုလည်း သူ့လက်ပေါ်မှာ တင် ကြီးပြင်းအောင် စောင့်ရှောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းလာတက်သောအခါ ဧကံကို အုပ်ထိန်းနိုင်ရန်ဟု ရည်ရွယ်ကာ ဧကံ၏မိဘများက ဦးစောဝေကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ဇော် လူပျိုဖော်ဝင်စ ကတည်းက သူငယ်ချင်းလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းနှီးပေါင်းသင်းလာခဲ့သည့်အရှိန်က ဦးစောဝေကို ဒုက္ခပေးတော့သည်။

ဇော်ကို သူ ဘယ်လိုမှ စကားနိုင်အောင် ပြော၍မရ။ မရသည့်အပြင် ဇော်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြားတွင် သူပါရောပြီး ယောင်လည်လည် ဖြစ်ကာ တွေ့သမျှ အရှုပ်ပြဿနာတွေကို လူကြီးပီပီ ဒိုင်ခံဖြေရှင်းနေရတော့ သည်။

“ဟေ့ကောင် ဇော်”

အောင်ကြီးနှင့် ဆန်းမောင်တို့ အခန်းထဲ ဝင်လာသံကြားရသည်။ ဇော် မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားလိုက်၏။ အရှုပ်ကောင်တွေလာပြီ၊ ဘာတွေရှုပ်ဦး မည်မသိ။

“ဟေ့ကောင် ဇော်၊ မျက်လုံး ဖွင့်စမ်းပါဦးကွ၊ ငါတို့ပြောစရာရှိလို့။”

“ပြောလေကွာ ဒီအတိုင်းလည်း ကြားနေရသားပဲ၊ မျက်စိနဲ့ နားထောင် တာမှ မဟုတ်တာ ဘာမျက်လုံးမှ ဖွင့်စရာမလိုဘူး။”

ဇော်၏ကတ်သီးကတ်သတ်စကားကြောင့် အောင်ကြီးနှင့် ဆန်းမောင် တို့ စိတ်ညစ်သွားကြ၏။ ဆန်းမောင်က ဦးစောဝေဘက်လှည့်ကာ...

“အန်ကယ်တူက မျက်လုံးဖွင့်ဖို့တောင် ဆင်ခြေဆင်လက်ရှာပြီး အပျင်းထူနေရသေးတယ်၊ ဒီကောင့်အကျင့်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလို ပဲလား အန်ကယ်စော”

“ဒီကောင့်စိတ်က မှန်းရခက်ပါတယ်ကွာ၊ တစ်ခါတလေ ဘာအကြောင်း မှ မရှိဘဲ အပျင်းထူနေသလောက် စိတ်မြန်ချင်ရင်လည်း သူ့အပြင် နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ သူလိုချင်ပြီ ဆိုရင်လည်း ချက်ချင်းပဲ”

ပြောရင်းနှင့် ဦးစောဝေက ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြန်သတိရသွားပြီး...

“ဒီကောင် ငါးနှစ်သားလောက်တုန်းက ပူဆာတာ၊ “နှုတ်ခမ်းမွှေး ပေါက်ချင်လို့” တဲ့၊ ခုချက်ချင်းပေါက်အောင် လုပ်ပေးရမယ်ဆိုပြီး ငိုလိုက် တာကွာ မပြောပါနဲ့တော့”

ဦးစောဝေ၏စကားကြောင့် ဇော် ကမန်းကတန်း မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုက်ပြီး...

“ဟိုး ဟိုး တော်လောက်ပြီ ဦးလေး၊ ပြီးတာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပြီပြီပဲ ဦးလေးရာ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီကောင်တွေရှေ့မှာတော့ အဲဒါတွေ မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ ကဲ ဂြိုဟ်မင်းနှစ်ကောင် မင်းတို့ ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မင်းက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ရိုသေလေး စားစရာကောင်းမှန်းသိသားပဲ ဇော်ရဲ့၊ အဲဒီလို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ တက်တက် ကြွကြွ နားထောင်စမ်းပါ...”

အောင်ကြီးက မလိုအပ်ဘဲနှင့် ‘အဟမ်း’ ဟု ချောင်းတစ်ချက် ဟန်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ အတော်ခုံညားသွားပြီဟု ထင်နေသလား မသိ။ (သူ့လိုသာ စကားပြောခါနီးတိုင်း ချောင်းဟန်ရမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာ ကုလသမဂ္ဂညီလာခံတွင် သလိပ်ပျော်၊ ချွဲပျော်ဆေးတွေ အတော်ရောင်း ရမှာပဲဟု ဇော်တွေးမိ၏။)

အောင်ကြီးက...

“အဟမ်း ငါနဲ့ ဆန်းမောင်နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ရည်းစားဆိုလို့မှူးလို့ တောင် ရှူစရာတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဆိုတာ မင်းအသိပဲနော် ဇော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ အားလုံးကတောင် ငါတို့ကို ဒီအရွယ်ရောက်မှ အမြီးမပေါက်ရင် ဘာမျောက်လဲလို့ မေးကုန်ကြပြီ”

“ဒီအရွယ်ရောက်မှ အမြီးမပေါက်ရင် ဘဲဥပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ဇော်၊ မဖောက်နဲ့ကွာ၊ ကောင်းကောင်းနားထောင်”

“အဟမ်း အခုတော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ငါတို့ရပ်ကွက်ရှေ့မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အသစ် တစ် ဆိုင်လာဖွင့်တယ်၊ အဲဒီဆိုင်မှာ ကောင်တာထိုင်တဲ့ ကောင်မလေးနာမည်က ချစ်ဖူးငုံတဲ့၊ နာမည်ကလည်း ဝှတ်ရှယ်၊ လူကလည်း ဝှတ်ရှယ်ကွာ၊ သိလား”

ဇော်ကတော့ သိရုံတင်မက သူ နားထောင်ပေးလိုက်ရသော အချိန် တွေကိုပါ နှမြောတသ ဖြစ်သွား၏။ (တကယ်တော့ အဲသည်လို ကိစ္စမျိုး သည် အတော်ပျင်းဖို့ ကောင်းပါသည်) သို့သော် ဆန်းမောင်ကတော့ ပုံပြင် စာအုပ်အသစ်ရသော ကလေးတစ်ယောက်လို ထိုကိစ္စကို မပြီးနိုင် မစီးနိုင်။

ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောချင်ဟန်မျိုးဖြင့်...

“မင်းတွေ့လိုက်ရင် ငါတို့ကို မနာလိုဖြစ်သွားမယ် ဇော်၊ တကယ် တကယ်လှတာ၊ သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေက အမြဲပြုံးရယ်နေတာ”

“မျက်လုံးတွေက ပြုံးတယ်ဆိုတော့ မင်းတို့ကောင်မလေးက ပါးစပ် မပါဘူးလား”

ဦးစောဝေက အံ့ဩတကြီး နားထောင်နေရာမှ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဖြတ်ပေးလိုက်သောကြောင့် ဆန်းမောင် စိတ်ဆင်းရဲသွား၏။

“ဟာဗျာ အန်ကယ်စောကလည်း ဒါလင်္ကာမြောက်အောင် တင်စားတာဗျ”
“ဪ... ဪ”

ဇော်ကတော့ ဝါးခနဲ တစ်ချက်သမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက်

“နေစမ်းပါဦး၊ ငါက မင်းတို့ကို မနာလို ဖြစ်ရမယ်ဆိုတော့ ကောင်မ လေးက မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ကြိုက်နေပြီလား”

“ဟာ မင်းကတော့ လုပ်ပြီ၊ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ကြိုက်မလားကွ၊ ပြောချင်တာက ဒီလိုကွာ၊ ဟိုဒင်း ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အလား အလာ ကောင်းနေတယ်”

“ငါဖြစ်ဖြစ်၊ အောင်ကြီးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်နဲ့တော့ သေချာတယ်လို့ ဆိုချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ထိ ကောင်မလေးက ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကို ညွတ်နေတယ်ဆိုတာ ဝေခွဲမရသေးလို့”

အောင်ကြီးကလည်း ‘အဟမ်း’ ခနဲ ချောင်းဟန်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ် ဇော်၊ အခြေအနေကို မင်းလိုက်ကြည့်ပြီး ငါလား ဆန်းမောင်လားဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပေး”

“ဟာ မလိုက်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ ဆုံးဖြတ်ပေါ့ကွ၊ တော်ပြီ ငါအိပ်တော့မယ်”

မျက်စိများ ပြန်မှိတ်ထားလိုက်သည့် ဇော်ကိုကြည့်ပြီး အောင်ကြီးနှင့် ဆန်းမောင်တို့ မျက်မှောင်ကုတ်သွားကြသည်။ နှစ်ယောက်သား အပြန် အလှန် အကြည့်ချင်း တိုင်ပင်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ဆန်းမောင်က ဦးစောဝေဘက်လှည့်ပြီး မေးဆတ်ပြကာ အချက်ပြလိုက်သည်။ ဦးစောဝေက နားလည်သဘောပေါက်စွာဖြင့် အသံ ကိုမြှင့်ပြီး....

“ဧကံ ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်ယောက်ကို မြင်ပြီး ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီဝတ်ချင်တယ်ဆိုပြီး...”

ဧကံ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကာ ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်ရ၏။

“ဟိုး ဟိုး တော်ပြီ ဦးလေး၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့လို့ဆို၊ ကဲ ကဲ မင်းတို့ နှစ်ကောင်ရှေ့ကကြာ၊ ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

* * *

သူတို့အားလုံး အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားကြသောအခါ အခန်းထဲတွင်
အဝတ်အစားလဲရင်း ဇက် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“မျက်လုံးများ ပိတ်ထားလျှင် ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ဘူး” ဟု
ယူဆနေကြသူ အားလုံးမှားပါသည်။

မျက်လုံးများပိတ်ထားသည့်အခါ မိမိ၏မျက်ခွံအတွင်းသားကို
ပြန်မြင်နေရသည် မဟုတ်လား။

လူ့ဘဝတွင် အခြားပြင်ပမှ အရာဝတ္ထုများကို မြင်နေဖို့ထက် မိမိ
ကိုယ်ကိုယ်မိမိ ပြန်မြင်ဖို့က ပိုအရေးကြီးသည်ဟု သူတွေ့နေမိ၏။



အခန်း ၂

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ဆန်းမောင်နှင့်အောင်ကြီးတို့ ပြောသလောက်လည်း မဟုတ်ကြောင်း သူ တွေ့ရ၏။ (ဒီအချက်ကိုလည်း စောစောကတည်းက သူကြိုတွေးထင်ခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။)

“လက်ဖက်ရည်လေးခွက်၊ နို့ဆီ မထည့်ဘူး၊ နို့စိမ်းနဲ့ပဲဖျော်မယ်”

အောင်ကြီးက အသံကျယ်ကျယ်အော်ပြီး လှမ်းမှာသည်။ ကောင်တာမှ မိန်းကလေးအကြည့်က ဇက်တို့ထိုင်နေသည့်ဝိုင်းဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရေဝဲလာ၏။

“ဟော တွေ့လား၊ တွေ့လား သူ ငါ့ကို လှမ်းကြည့်တာကွ”

အောင်ကြီးက မဆီမဆိုင်ဝင်ပြီး စည်းခိုးလိုက်သေးသည်။ ဦးစောဝေ က ယောင်တိယောင်နဖြင့် “ဟင် ဟုတ်လား” ဟု တအံ့တဩအာမေဋီတ် ပြု၏။ (တစ်ဝိုင်းလုံးတွင် အောင်ကြီးစကားကို မိုက်မဲစွာ ယုံကြည်သူဟူ၍ ဦးစောဝေတစ်ဦးတည်းသာရှိ၏)

ကောင်တာမှ မိန်းကလေးက ကက်ဆက်ထဲသို့ သီချင်းခွေထည့်ပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်။ ချောစုခင်၏ ‘ကိုယ့်အတွက် အိပ်မက်မင်းမက်လား’ သီချင်းသံက ဆိုင်ထဲတွင် ပျံ့လွင့်သွား၏။

“မင်းလေးမက်တဲ့ အိပ်မက်ထဲ အနီးဆုံးပဲ ကိုယ်ရှိပြီး ကိုယ့်အတွက် အိပ်မက်မက် လိုက်ပေါ့ ဟေ့ ဟေ့ ဟေ့ ဟေးဟေး”

သီချင်းသံကို ကြားကြားချင်း ဆန်းမောင်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင် ထပြီး အောင်ကြီးထက်ဦးအောင် ကမန်းကတန်း အလှအယက် ပြော၏။

“ဟော နားထောင် နားထောင်၊ အဲဒီသီချင်းက ငါ့အတွက် သီးသန့်ဖွင့် ပေးတာကွ၊ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ အေးပေါ့လေ သူ့ခမျာ မိန်းမသားဆို တော့လည်း ငါ့ကို တိုက်ရိုက်ဖွင့်မပြောသာတော့ ဒီလိုသီချင်းတွေနဲ့ပဲ သွယ်ကာဝိုက်ကာ ပြောရတာပေါ့ အန်ကယ်စောရဲ့”

“ဪ... မင်းနဲ့လည်း ဒီလိုတောင် ဖြစ်နေမှကိုး”

ဦးစောဝေက ဆန်းမောင်ကြားလုံးထုတ်သမျှကိုလည်း အဟုတ်မှတ် နေပြန်လေသည်။ ဇော်က အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ရူးမနေကြစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ရဲ့ ငနဲမကိုလည်း သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး၊ ဟိုကဖြင့် အသက်ကကြီးလှပြီ၊ ပါးရေနားရေတွေတောင် တွန့်လို့”

ဆန်းမောင်က မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း...

“မဟုတ်ပါဘူး ဇော်ရာ၊ ဈေးသည်ဆိုတာ မျက်နှာကြောတင်းထား လို့ မရဘူးမဟုတ်လား၊ သူ့ဆိုင်မှာ လူတွေ သောက်ချင်လာအောင် ဖော်ရွေ တဲ့အနေနဲ့ မျက်နှာကြောလျှော့ ထားတာကွ၊ ဒါ ပါးရေနားရေတွန့်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်နှာအကြော လျှော့နေတာ”

ဆန်းမောင်၏ စကားကြောင့် သူ ပြုံးမိသည်။ ဦးစောဝေကတော့ “ဟုတ်ရှာမှာပဲ” ဟူသည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ဆန်းမောင်ဘက်ကို တစ်လှည့် ကောင်တာဆီသို့တစ်လှည့် လှည့်ကြည့်ရင်း နားထောင်နေ၏။

“သူ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေး ဝတ်ထားတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား ကဲ.. အဲဒါပဲကြည့်တော့ ကျွန်တော် အစိမ်းရောင်ကြိုက်မှန်းသိလို့ သူဝတ် ထားတာ”

ဆန်းမောင်က အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောနေစဉ်မှာပင်..

“ဒီမှာ ညီလေးတို့၊ အစ်ကို ခဏထိုင်မယ်နော်”

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ လူတစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး သူတို့

ဝိုင်းဆီ ကူးလာ၏။ အဲဒီလူကို စောစောကတည်းက ဇက် သတိထားမိခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။ ဘာရယ်မဟုတ် အဲဒီလူက စားပွဲထိုးကလေးများနှင့် စကား ပြောလိုက်၊ ဆိုင်ထဲထွက်လိုက်၊ ကောင်တာဆီသွားပြီးရယ်လား မောလား လုပ်လိုက်နှင့် သူတစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုသူက...

“ညီလေးတို့ ပြောနေတာ ဒီဆိုင်က ချစ်ဖူးငုံအကြောင်းလား၊ အဲဒါ ဆိုရင်တော့ ညီလေးတို့စကားတွေကို နည်းနည်းဆင်ခြင်ပေးဖို့ အစ်ကို မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်ကွာ”

ထိုသူ၏ ပြောပုံဆိုပုံ၊ လေယူလေသိမ်းနှင့် အမူအယာတို့ကို ကြည့်ရ သည်မှာ ခေတ်ဟောင်း ဓာတ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်နှင့် တူနေ၏။ ဇက်တို့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ခင်မှာပင် ဦးစောဝေက ထိုသူကို မေးလိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ ဒီက ငါ့တူနဲ့ ကောင်တာမှာထိုင်တဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်လို ပတ်သက်လို့လဲ”

“သူက ကျွန်တော့် ချစ်သူပါ”

ထိုငနဲ၏အဖြေကြောင့် ဆန်းမောင်ရော အောင်ကြီးပါ ‘ဟာ’ ... ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ နောက် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဝိုင်းကျသွား ကြတော့၏။ ထိုသူက အစာဝသွားသည့် ကြောင်တစ်ကောင်လို ပြုံးလိုက် သည်။

ဇက်က...

“ဒါဆို ခင်ဗျားနဲ့ သူနဲ့ရည်းစားဖြစ်နေကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးချလိုက်၏။ ထိုသူက ကောင်တာဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ငေးကြည့်လိုက်ရင်း စကားကိုလွဲ၍...

“လူငယ်ချင်းပဲကွာ၊ ညီလေးတို့ကို အစ်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ညီလေး တို့ သူ့ကို ကြိုက်တာကိုလည်း အပြစ်မပြောလိုပါဘူး၊ သူ့ရုပ်သူ့ရည်နဲ့ ဆိုရင် ဘယ်ယောက်ျားလေးမဆို သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမှာ ဓမ္မတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ သူကလည်း လှတာကိုး”

ဦးစောဝေက ဘုမသိဘမသိဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ဝင်ပြောပြန်သည်။

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ လှတော့လှပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ အင်္ဂါရုပ်ကြည့်ရတာ မိန်းမ ၄ မျိုးရှိတဲ့အနက်က ဟတ္တနီဆိုတဲ့ အမျိုးအစား ပဲကွ၊ သျှတ္တရကျမ်းအလို အရတော့ အဲဒီလို ဟတ္တနီမိန်းမမျိုးဟာ အိပ်ရာက တစ်ညသုံးခါထပြီးတော့”

“ဗျာ...၊ ဘာ ဘာ”

“ဟိုဥစ္စာကွာ၊ တစ်ညသုံးခါ၊ အဲ အဲ အိမ်သာတက်တယ်ဆိုပဲကွ”
ထိုငနဲက ရယ်ရမလို့၊ ငိုရမလို့ဖြင့် ကျိတ်ပြီး သက်ပြင်းချသံကို ကြားရ၏။ ဇက်ကတော့ စောစောကမေးခွန်းကိုပင် မရမက ထပ်မေးသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့သူနဲ့ ရည်းစားဖြစ်နေကြပြီလား”

“ပြောနေစရာ လိုသေးလို့လားကွ၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုက မင်းတို့ကို ဆက်မလှုပ်ရှားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတာပေါ့”

ငတိက ဝေလည်ကြောင်ပတ်ပြောရင်း ဇက်၏မေးခွန်းကို တိုက်ရိုက် မဖြေဘဲ ရှောင်သည်။

ဇက် သဘောပေါက်လိုက်၏။ ထိုလူသည် ကောင်မလေးနှင့် ဘာမှ ဖြစ်သေးပုံမရ။ အောင်ကြီးနှင့်ဆန်းမောင်တို့ စိတ်ပျက်ပြီး လက်လျှော့ချင် စိတ်ပေါက်သွားအောင် တမင်လာပြီး လမ်းကြောင်းလွဲနေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ ဒါကြောင့်ပင် သူနှင့် ချစ်ဖူးငုံတို့ ရည်းစားဖြစ်နေသလားဆိုသည့် မေးခွန်းကို တိတိကျကျ မဖြေရဲဘဲ ဆက်မလိုက်ဖို့ကိုသာ တိုက်တွန်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဇက်က ကောင်တာမှ ချစ်ဖူးငုံဆီသို့ အကြည့်တစ်ချက် လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး...

တမင်တကာပင် အသံကို ကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“ဗျာ အစ်ကိုနဲ့ ချစ်ဖူးငုံ ရည်းစားဖြစ်နေကြပြီ ဟုတ်လား”

“ရှုး... တိုးတိုး၊ တိုးတိုးပြောပါကွာ”

ထိုလူက ဆတ်ခနဲ မျက်လုံးပြဲသွားပြီး ကောင်တာဆီသို့ မလုံမလဲဖြင့် ခပ်မြန်မြန် လှမ်းကြည့်ရင်း ဇက်ကို ဟန့်တားသည်။ သို့သော် မရတော့။

ဇက်က အသံကို ပိုမြင့်တင်လိုက်ပြီး...

“ရက်စက်လိုက်တာဗျာ၊ အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ စောစောက မပြောခဲ့

တာလဲ၊ အစ်ကိုနဲ့ ချစ်ဖူးငုံ ရည်းစားဖြစ်နေကြပြီဆိုတာ အစကတည်းက ကျွန်တော်တို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အသိပေးခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။”

သူ၏ ကျယ်လောင်သော အသံကြောင့် ချစ်ဖူးငုံက ကောင်တာတွင် ထိုင်နေရာမှ သူတို့ဝိုင်းဆီ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ စားပွဲထိုးကလေးများကလည်း အာရုံစိုက်လာကြသည်။

ဇော်ကလည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် မရပ်မနားဆက်ပြောနေသည်။ (သူပြောသည့် စကားများထဲတွင် သုံးခွန်းတွင် တစ်ခွန်းလောက်က ချစ်ဖူးငုံနဲ့ ရည်းစားဖြစ်နေတယ်’ ဆိုသည့် အကြောင်းဖြစ်သည်)

ကြာတော့ ကောင်တာမှ ချစ်ဖူးငုံ၏ မျက်နှာက ရှက်စိတ် ဒေါသစိတ်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း နီမြန်းလာသည်နှင့်အမျှ ဟိုငတိကတော့ ထောင်ချောက်မိနေသော ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် ပိုပိုတူလာ၏။

ဇော်ကလည်း ကက်ဆက်ခွေဇာတ်လမ်းထဲမှ အသံမျိုးဖြင့်...

“အခုတော့ အစ်ကိုက ကျွန်တော်တို့ကို မျှော်လင့်ချက်ပေးထားပြီး သက်သက် ညှဉ်းဆဲနေတာနဲ့ မတူဘူးလား။ ရက်စက်တယ်ဗျာ၊ အစ်ကို သိပ်ရက်စက်တယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ချစ်ဖူးငုံတို့။”

“ရှူး ရှူး တော်ပါတော့ ညီလေးရာ၊ ဟိုမှာ ချစ်ဖူးငုံကြားသွားရင် ငါ့ကို ဒေါက်နီမှာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့ ဒေါက်နီမှာလဲ၊ အစ်ကိုနဲ့ သူက ရည်းစားတွေဆို”

“ဟာ မဟုတ် မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ ဟိုဒင်း အစ်ကိုဘက်ကပဲ သူ့ကို အဲ အဲဒါ”

ထိုငနဲ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး ဇော် ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ပြုံးလိုက်သည်။ နောက် ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းကိုခါယမ်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် “ခင်ဗျားနဲ့ စကားဆက်ပြောနေစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ထိုငနဲကို ခပ်ပါးပါးတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပိုက်ဆံရှင်းရန် စားပွဲထိုးကို ခေါ်လိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်ခါနီးတွင် သူ့အကြည့်က ကောင်တာဆီသို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ရောက်သွားမိသည်။ ချစ်ဖူးငုံဆိုသော မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းထောင့်

စွန်းတစ်ဖက်ကို ကွေးညွတ်ကာ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်သည်ကို သူမြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်၏။

သူ စိတ်ထဲ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အဲဒီအပြုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူမကြိုက်၊ ထိုသူမ၏အပြုံးက သူမကြောင့် ယောက်ျားလေးတွေ အချင်းချင်း ပြဿနာတက်ရသည်ကို ကျေနပ်ဂုဏ်ယူ သည့် အပြုံးမျိုး...။

“မင်းကိုယ်မင်းတော့ သိပ်ဟုတ်လှပြီ ထင်နေတယ်ပေါ့လေ”

ဟု ဇက်က စိတ်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ...။ စိန်ခေါ်ပြိုင်ပွဲဝင်ချင်သည့် စိတ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ အာရုံနိုးကြား လာသည်။

ဆိုင်ထဲမှာ လှည့်ထွက်ခဲ့သော်လည်း ချစ်ဖူးငုံ၏ ဝင့်ကြွားသော အပြုံးက သွေးစုပ် မျှော့တစ်ကောင်လို သူ့ကျောကို တွယ်ကပ်လိုက်ပါ သည်ဟု ခံစားရ၏။

ဇက် တိတ်တိတ်ကလေး ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ချာတိတ်မကြီးရယ်”



အခန်း ၃

ည ၉ နာရီ ၂၀ မိနစ်...။

ဇော် ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာစကားလုံးတွေ ခုန်ဝင်လာမှာလဲ...။

သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ပေးပို့လိုက်သည့် 'စကားလုံးများ' ကို စောင့်မျှော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုတော့ သူအတိအကျမသိ။ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်၏ အမည်ဝှက်ကတော့ 'ပိုးနှံကောင်'...။

ဇော်သည် Internet ထဲမှတစ်ဆင့် ပိုးနှံကောင်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ညဘက် ညဘက်တွင် ကွန်ပျူတာတစ်လုံးဖြင့် network ထဲဝင်ကာ ချိတ်ဆက်ရင်း Chat-Site ထဲတွင် အပြန်အလှန်စကားတွေ ဖလှယ်မိခဲ့၏။

အစကတော့ ကွန်ပျူတာပေါ်တွင် ကိုယ့်အကြောင်းကို အပျော်သဘောဖြင့် လျှောက်ပြောနေရုံသက်သက်မျှသာ ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပိုးနှံကောင်ဘက်မှ တုံ့ပြန်လာသည့် စကားလုံးများကတော့ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အသိဉာဏ်ပြည့်ဝမှု၊ သဘောထားကြီးမှု တို့ဖြင့် နွေးထွေးနေ၏။

ဇက်... ထိုအမည်မသိ ပိုးနှံကောင်ကို လေးစားသွားသည်။ နောက်
တော့ သူ့ရင်ထဲမှ ခံစားချက်တွေ အကုန်လုံးကို ကွန်ပျူတာ ကွန်ရက်ထဲမှ
တစ်ဆင့် ပိုးနှံကောင်ကို အကုန်လုံး ဖွင့်ပြောနေမိလျက်သားဖြစ်နေမှန်း
သူ့ကိုယ်သူ တွေ့ရှိရလေသည်။

* * *

“သည်လို အဖြစ်အပျက်မျိုး ဘယ်တော့မှ ကြုံလိမ့်မည်မဟုတ်” ဟု အောက်မေ့ထား သောကြောင့်လား မသိ။ ဇက်တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေရသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဇက်သည် ကိုယ့်အကြောင်းကို တခြားသူထံမှာ ရင်ဖွင့် မိဖို့ ယောင်ယမ်း၍ပင် စိတ်ကူးခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်။ (သူက ငါးမန်းတစ်ကောင် လို သွေးအေးအေးဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်တတ်သည့် သဘာဝ ရှိသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်)

အခု ပိုးနှံကောင်နဲ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အတွင်းရေးတွေ အကုန်လုံး ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြနေဖြစ်ရတာလဲ...။

မသိပါ...။

ဖြစ်နိုင်ချေအရှိဆုံး အဖြေကတော့ ဇက်၏ အပြောင်းအလဲမြန်သော၊ ငြီးငွေ့လွယ်သော၊ စိတ်ခံစားချက်များကို နားလည်မှုအပြည့်ဖြင့် ပြန်လှန် ဆွေးနွေးပေးသူ မိတ်ဆွေဟူ၍ ပိုးနှံကောင်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

ဇက်က သူ့ရည်းစားတွေအကြောင်း တစ်ယောက်မကျန် ပိုးနှံကောင် ကို ပြောပြဖူးသည်။

“ငါ သူတို့ တစ်ယောက်ချင်းစီကို စတွေ့ခါစတုန်းမှာတော့ တကယ်

ရင်ခုန်တာပါ။ တကယ်ချစ်မိပြီလို့ထင်တာချည်းပဲ။ သူတို့ဆီက တုံ့ပြန်လာ မယ့် အချစ်ကိုလည်း လိုချင်လှချည်ရဲ့လို့ အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့ရတာချည်းပါပဲ။

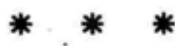
ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ မကျေနပ်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒီ မိန်းကလေးတွေဆီက ငါ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ တုံ့ပြန်တဲ့အဖြေကို ရလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီမိန်းကလေးကို ငါလုံးဝ စိတ်ဝင်စားလို့ မရတော့ဘူး။ ရင်မခုန်တော့ဘူး။ အစတုန်းကတော့ တကယ်ခံစားရတာလို့ ကိုယ့်ဘာသာကို ထင်ထားတဲ့ အချစ်တွေဟာလည်း ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘူး။

အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ။

ငါဟာ တမင်ယုတ်မာတဲ့စိတ်နဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အပျော်ရည်းစား လိုက်ထားနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကိုတော့ မင်းယုံစေချင်တယ် ပိုးနဲ့ကောင်။

ငါ့ ကိုယ်ငါ လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်တော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဒါဖြင့် ငါဟာ ဘာလဲ”

ပိုးနဲ့ကောင်၏အဖြေက တစ်ခွန်းတည်း
“မင်းဟာ လူ့ရိုင်းကလေးတစ်ယောက်ပေါ့”



အခုလည်း ဇော်တစ်ယောက် ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်ပြီး Chat-site ထဲဝင်ကာ ပိုးနှံကောင်ကိုစကားတွေ ပြောပြနေဖြစ်သည်။ သူပြောပြနေသည့် အကြောင်းကတော့ ဒီနေ့ သူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ သွားထိုင်သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ချစ်ဖူးငုံဆိုသော မိန်းကလေးအကြောင်း။

“ရင်ခုန်လောက်စရာအကြောင်းတော့ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ခပ်တုံးတုံး အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရတာပါ။ အညံ့စား ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ကြည့်ခဲ့ရသလိုမျိုး လှည့်ထွက်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ ကျန်ရစ်စရာမရှိအောင်ကို မေ့သွားရမယ့်ကိစ္စပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဆိုင်ထဲက ထွက်ခါနီးမှာ ပြုံးလိုက်တဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ အပြုံးက ငါ့ကို အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေတယ်၊ သူ့အပြုံးက ငါတို့ကို အရူးလုပ်နိုင်လို့ အောင်ပွဲခံနေတဲ့မျက်နှာပေးမျိုး၊ ငါ့ကို စိန်ခေါ်နေသလိုပဲလို့ ခံစားလိုက်ရတယ်။

ဒါနဲ့ ငါချက်ချင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်၊ အဲဒီချစ်ဖူးငုံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ရည်းစားမဖြစ်ဖြစ်အောင် ငါလုပ်ပြမယ်လို့၊ မင်းဘယ်လို သဘောရသလဲ ပိုးနှံကောင်”

ထို့နောက် ပိုးနှံကောင်ဆီမှ တုံ့ပြန်လာမည့်စကားလုံးများကို သူ ရင်ခုန်စွာဖြင့် စောင့်မျှော်နေမိသည်။

သူ ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေဖြစ်၏။ ကဲ ဘာ စကားလုံးတွေ ခုန်ဝင်လာမှာလဲ။

ပိုးနှံကောင် တုံ့ပြန်လိုက်သော စကားလုံးများက ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည်။

“သေနတ်ကို တီထွင်ခဲ့တဲ့ လူကို ငါလေးစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသံတိတ် သေနတ်ပြောင်း (ဆိုင်လင်စာ) ကို တီထွင်ခဲ့တဲ့လူကိုတော့ ငါ မလေးစားနိုင်ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တိုက်ခိုက်ဖို့ တော့ လိုအပ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံတာကျတော့ ယုတ်မာမှု ဖြစ်သွားပြီ။

ဒါကြောင့် မင်းလည်း လိုအပ်ရင် တိုက်ခိုက်နိုင်တာပဲ...၊ တိုက်ခိုက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ယုတ်မာတဲ့လူတော့ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ (မင်းစိတ်ကို ငါ ခန့်မှန်းကြည့်လို့ရသလောက် ပြောရမယ်ဆို ရင်) မင်းဟာ အဲဒီ ချစ်ဖူးငုံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တကယ်တမ်းတိုက်ခိုက် တုံ့ပြန်ချင်လှတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ပျင်းရိငြီးငွေ့နေတဲ့ မင်းစိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးဖို့ စွန့်စားခန်းတစ်ခု ထဲ ခုန်ဝင်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား

ပိုးနှံကောင်၏ ခန့်မှန်းချက်က သူ့စိတ်ကို တိတိကျကျပင် ထိမှန်သော ကြောင့် ဇက် အနည်းငယ် အံ့ဩသွားသည်။

ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပဲ၊ ငါ့ကို နားအလည်နိုင်ဆုံးလူဟာ ဟောဒီ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ် ပိုးနှံကောင်။

ဇက် ရင်ထဲမှာ ပိုးနှံကောင်ဆိုသောလူကို အပြင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဖူးချင်သောစိတ်ဖြင့် (တစ်ခါတလေလောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ) ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဆာလောင်လာသည်။

သို့သော် အဲဒီခံစားချက်ကို ရုတ်ခြည်းပင် သူပြန်လည် မေ့လျော့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏။

ထားလိုက်ပါ။ အဲဒါဟာ လိုအပ်လို့လား။ သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လိုပုံစံ မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။

မနက်ဖြန်ကျလျှင် ချစ်ဖူးငုံ၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားရဦးမည်ဟု တွေးရင်း သူ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။



အခန်း ၄

ပထမဦးဆုံး အဆင့်အဖြစ် သူမ၏အချိန်ဇယားကို ဇက် အသေအချာ လေ့လာလိုက်သည်။ မနက်စောစောပိုင်း တစ်ကြိမ် ဆိုင်ကောင်တာတွင် ထိုင်သည်။ နောက် သူမ၏အမေလား၊ အဒေါ်လား ကွဲကွဲပြားပြား မသိရသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အနီးတွင် ရှိသော ဈေးသို့သွားသည်။ သူမကိုယ်တိုင် မီးဖိုချောင်ဝင်မဝင်တော့ မပြောတတ်။ ၁၁:၀၀ နာရီ နောက်ပိုင်းဆိုလျှင် သူမကိုဆိုင်ကောင်တာမှာ မတွေ့ရတော့။

ညနေ ၃:၀၀ နာရီလောက်ဆိုလျှင်တော့ သူမကိုယ်တိုင် တစ်ဆိုင်လုံးကို ပြောင်စင်နေအောင် တံမြက်စည်းလှည်းကျင်းသည်။ နောက်တစ်ခါ ပြန်ပျောက်သွားပြီး ည ၇:၀၀ နာရီလောက်ကျမှ လှလှပပ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ကာ ကောင်တာတွင် ပြန်ထိုင်တတ်သည်။

ဒုတိယအဆင့်အဖြစ် စားပွဲထိုးကလေးတွေနှင့် ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းသင်းရသည်။ ဒီအဆင့်နှစ်ဆင့်ကို ကျော်ဖြတ်ဖို့အတွက် ၁၀ ရက်လောက် အချိန်ကုန်ခံပြီး အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဇက် စွဲစွဲမြဲမြဲ သွားထိုင်လိုက်ရ၏။ တတိယအဆင့်ကတော့ ဆန်းမောင်နှင့်အောင်ကြီးကို အတော်

ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ နားချယူခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါတောင်မှ ထိုင်နဲ့နှစ်ကောင်က သိပ်မကျေနပ်။

“သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းတွေ ဘာတွေလာပြောမနေနဲ့၊ ငါတို့ရဲ့ အချစ်ကိုတော့ လုံးဝအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး” ဟုဆိုကာ ပူညံပူညံ လုပ်ကြ သေးသည်။

နောက်ဆုံး Beer Park တွင် စည်ဘီယာအဝ တိုက်လိုက်သော အခါတွင်မှ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မူးမူးဖြင့် စားပွဲပေါ်တက်ကာ ကွေးနေ အောင် ကခုန်ရင်း အချစ်ကို ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာ ထိုက်ထိုက်တန်တန် စွန့်လွှတ်သွားကြလေတော့သည်။

ဇက်က သူ့ဘက်က အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သော အခါတွင်မှ ချစ်ဖူးငုံ ကိုချဉ်းကပ်မည့်အချိန်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ သူရွေးချယ်သည့်အချိန်က ညနေ ၃:၀၀ နာရီ။ ချစ်ဖူးငုံဆိုင်ကို တံမြက်စည်းလှည်းသည့်အချိန်...။

အဲသည် အချိန်ဆိုလျှင် ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်သူ မရှိ သလောက် ပါးသည်။ စားပွဲထိုးကလေးများလည်း နေ့လယ်ခင်း တစ်ရေး တစ်မော အိပ်စက်အနားယူနေကြချိန်ဖြစ်၏။

သူ ခြေလှမ်းစတော့မည်။

* * *

ဆိုင်ထဲသို့ သူဝင်သွားသောအခါ (မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း) ချစ်ဖူးငုံတစ်ယောက်တည်း တစ်ဆိုင်လုံးကို တံမြက်စည်းလှည်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်...”

ဟု ဇက်က အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သူမက ဇက်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဖျော်သည့် နေရာဆီသို့လှမ်း၍...

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်... တဲ့၊ နို့ဆီထည့်နဲ့၊ နို့စိမ်းနဲ့ပဲဖျော်”

သူမက ဇက် ကြိုက်တတ်သော လက်ဖက်ရည်ပုံစံကို အလွတ်ရနေပြီ ဖြစ်၏။ ဇက်က သူကိုင်ထားသော ဗလာစာအုပ်ကြားထဲတွင် ညှပ်ယူလာသည့် စာအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ တစ်ဆိတ်လောက်၊ ဒါလေး ဖတ်ကြည့်ပေးပါ”

ကမ္ဘာဦးအစက ရည်းစားစာပေးနည်းပုံစံဖြင့် စာကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမက စာကို လှမ်းမယူ၊ တံမြက်စည်းလှည်းနေရာမှ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဘာလဲ ရှင်က စာပို့လုလင်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ရည်းစားစာပေးနေတာ”

သူမက တံမြက်စည်းကိုသာ ပြန်ငုံလှည်းနေရင်း (ဇက်ကို ခေါင်းမော၍ပင် မကြည့်ဘဲ) ပခုံးတွန့်ကာ လှောင်ပြုံးတစ်ချက် ပြုံး၏။ ထို့နောက်...

“ဆောရီးပဲ၊ ရှင့်စာကို လှမ်းယူပြီးလွှင့်ပစ်လောက်အောင် ကျွန်မ လက်မအားလို့ ရှင့်ဘာသာရှင်ပဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ပါတော့”

“အိုကေ”

ဇက်က သူ့စာကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာဆုတ်ဖြုတ်ပြီး သူ ထိုင်နေသော ခုံအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဖွေးခနဲ အဆုပ်လိုက် ပစ်ချလိုက်၏။ ချစ်ဖူးငုံတစ်ချက် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။ ဘာမှတော့ မပြော။ သူမ၏လက်ထဲမှ တံမြက် စည်းဖြင့် စက္ကူစုတ်အစအနတွေကို ခပ်သွက်သွက် လှည်းကျင်းလိုက်သည်။

စက္ကူစုတ်များကို အမှိုက်ပုံးထဲသွားထည့်ပြီး ပြန်လှည့်လာချိန်တွင် ဇက် နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ဖြင့် အသင့်စောင့်နေပြီဖြစ်၏။

“ရော... ဒီမှာ၊ နောက်တစ်စောင်”

“ကျွန်မ မယူဘူးလို့ ပြောပြီးပြီးပဲ”

“ဪ ရပါတယ်”

ဇက် စောစောကလိုပင် စာရွက်ကို ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး အမှိုက်ဖွလိုက်ပြန် သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်ဖူးငုံ နည်းနည်း နှုတ်ခမ်းစုချင်လာ၏။ ဇက်ဆီမှာ နောက်ထပ် စာဘယ်နှစောင်လောက် ကျန်နေဦးမလဲဟု စူးစမ်းသည့်အကြည့် ဖြင့် ကြည့်သည်။

ဇက်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို အေးအေးလူလူပင် စီးကရက်ကို ဖွာနေ လိုက်သည်။ ချစ်ဖူးငုံ စိတ်မသက်သာဖြင့်ပင် စက္ကူစုတ်တွေကို တံမြက်စည်း လှည်းရပြန်သည်။ ပြီးသွားတော့မှ ဇက်က...

“ရော”

“ဟင်”

တတိယမြောက် စာတစ်စောင်လှမ်းပေးပြန်သည်။ ချစ်ဖူးငုံ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့် ခြေကိုဆောင့်လိုက်၏။ သူမအကြည့်က ဖြစ်နိုင်လျှင် ဇက်ကိုပါ တံမြက်စည်းဖြင့်လှည်းပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ပစ်လိုက်ချင်နေပုံမျိုး...။

သည်လိုနှင့် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဇက်ထိုင်နေသာ ခုံအနီး တစ်ဝိုက်မှာ စက္ကူစုတ်တွေ ဖွေးနေလေတော့သည်။

“ရှင် ဒီလိုအမှိုက်ဖွနေရင် ကျွန်မ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး တံမြက်စည်းလှည်း လို့ကို ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ငါ့ရင်ထဲမှာ အမှိုက်လာဖွသွားတဲ့ မင်းရဲ့အကြည့်တွေကိုတော့ ဘယ်အမှိုက်ပုံးထဲ သွားပစ်ထည့်ရမလဲဟု ဇော် မေးလိုက်ချင်စိတ်ပေါ် လာသည်။

သို့သော် သူ ဘာမှမပြော...။ နောက်ထပ် စာတစ်စောင်ကိုသာ လှမ်းပေးလိုက်၏။

ချစ်ဖူးငုံက သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။ ကြည့်မိလျှင် ကြည့်မိချင်း သူမ မျက်လုံးကလေးတွေ ဝိုင်းသွား ၏။ စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားသည်က ရည်းစားစာမဟုတ်။

ကာတွန်းပုံတစ်ပုံသာဖြစ်၏။

ပုံထဲတွင် (ချစ်သူနှစ်ဦးလိုမျိုး) ယောက်ျားလေးတစ်ဦးနှင့် မိန်းကလေး တစ်ဦးတို့ အတူထိုင်၍ ထမင်းစားနေကြပုံကို ရေးဆွဲထားသည်။

ယောက်ျားလေးက ကြက်သားဟင်းခွက်ကို ဇွန်းဖြင့် ခပ်ယူရာမှပါလာ သော တောင်ပံအရိုးကို မိန်းကလေးပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးနေသောကြောင့် ကောင်မလေး၏ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပုံဖြစ်၏။

ပုံအောက်တွင် ‘ရင်ဂို’ သီချင်းများထဲမှ နာမည်ကြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ စာသားကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြထားသည်။

“တောင်ပံပါရင် မင်းဆီကို”

ချစ်ဖူးငုံ ပုံကိုကြည့်ပြီး ခစ်ခနဲတစ်ချက်ရယ်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာ ကို ပြန်တည်ထားလိုက်ပြီး...

“ရှင် ကျွန်မကို နောက်စရာများ မှတ်နေလား၊ ဒါရည်းစားစာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဇော်က...

“ဒါကို ရည်းစားစာ မဟုတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ဘာအထောက်အထားနဲ့ ငြင်းမလဲ”

ချစ်ဖူးငုံ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေစဉ် ဇော်က အခိုင်အမာပင် ဆက် ပြောသည်။

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒါ ရည်းစားစာပါလို့ ပြောပြီးပေးတဲ့စာပဲ၊ အထဲမှာ ဘာမှရေးထားစရာတောင်

မလိုဘူး။ အဓိပ္ပာယ်က ပေါ်နေပြီးသားပဲ မဟုတ်လား၊ စကားလုံးတွေဟာ အသုံးမဝင်ပါဘူး။ စာရွက်ပေါ်မှာ စကားလုံးတွေ ချရေးပြရုံနဲ့ တကယ့် အချစ်ကို ဖော်ပြလို့မှ မရတာ”

သူမ မျက်ဝန်းများက လှောင်ပြောင်လိုသည့် အရိပ်အငွေ့များဖြင့် လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး...

“ရှုပ်လိုက်တာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သည်။ ဇက်က...

“မရှုပ်ပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ရည်းစားစာဆိုတာ ဝါကျတွေရေးထား တဲ့ စက္ကူတစ်ရွက်ဖြစ်ရမယ်လို့ ဘယ်သူက သတ်မှတ်ထားလို့လဲ၊ ရည်းစား စာဆိုတာ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို တိုက်လိုက်တဲ့ကော်ဖီတစ်ခွက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အကြည့်တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ Chewing Gum (ပီကော) တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ခင်ဗျား ခံစားနိုင်မယ်ဆိုရင် အားလုံးဟာ ‘အချစ်’ ကို ပြောပြနေတဲ့အရာတွေချည်းပါပဲ”

ထိုသို့ ရှင်းပြနေရင်းမှာပင် ဇက်က စိတ်ထဲမှာ ‘ဒါလောက်လေးတောင် မှ သဘောမပေါက်ရင် ခင်ဗျားဟာ တော်တော်တုံးတဲ့ ငတုံးမကြီးပဲ” ဟု ပြောနေမိ၏။

ချစ်ဖူးငုံက သူမ၏နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို မလှလှအောင် တမင်ကွေး ညွတ်၍ ရယ်လိုက်ရင်း...

“အင်း နားထောင်လို့တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်နဲ့ ကျွန်မရင်ကို ခုန်အောင်လုပ်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားရင်တော့ ရှင်မှားသွား လိမ့်မယ်၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ဒါတွေဟာ သိပ်ရိုးစင်းလွန်းပါတယ်”

“ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက ‘အချဉ်’ လို့ပဲ သဘောထားတယ်”

ဪ ‘အချဉ်’ တဲ့လား...

ရင့်သီးသော သူမ၏စကားကြောင့် ဇက် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား၏။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားအတွက် ‘အချဉ်’ ပေါ့ ဟုတ်လား”

ချစ်ဖူးငုံက အသံထွက်အောင်ရယ်ပြီး ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ညှိတ် ပြ၏။

ဇက် ဘာမှပြန်မပြောတော့။

အအေးဖျော်သော နေရာဆီသို့ သူလျှောက်သွားလိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်စင် ပုပုကလေးပေါ်တွင် သံပရာသီးသုံးလေးလုံး တွေ့ရ၏။

ဇက်က သံပရာသီးတစ်လုံးကိုယူ၍ခါးဖြင့် လှီးကာ သံပရာရည်တစ်ခွက် ဖျော်လိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“ရှေ့ ဒါလေးသောက်ကြည့်”

ဇက်က သူဖျော်ထားသော သံပရာရည်တစ်ခွက်ကို ချစ်ဖူးငုံရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။ ချစ်ဖူးငုံက...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သောက်ကြည့်လိုက်ပါ။ အရသာရှိပါလိမ့်မယ်။ သံပရာသီးဖျော်ရည်လေ။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့အချဉ်က ခင်ဗျားအတွက် အရသာရှိတဲ့ ဖျော်ရည်တစ်ခွက် ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ သံပရာသီးတစ်လုံးပေါ့။ ဒါပါပဲ ခင်ဗျားအတွက် ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို သံပရာသီးဖြစ်ခွင့်ရရင်လည်း ကျေနပ်တယ်”

(ဖျတ်ခနဲ လက်သွားသော မျက်ဝန်းများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်) သူမ၏ အကြည့်ကို မြင်ရုံဖြင့်ပင် ဒီကစားပွဲမှာ သူ့အနိုင်ရလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဇက် သိလိုက်၏။

အူကြောင်ကြောင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ အချစ်ကိုရဖို့ကိစ္စမှာ သံပရာသီးတစ်လုံးသာ လိုအပ်ပါသည်။



အခန်း ၅

“ဒါဆို မင်းနဲ့ ချစ်ဖူးတဲ့အိမ်ကောင်မလေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်သွားကြ ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား...”

ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်လာသည့် ပိုးနှံကောင်၏ အမေး ဝါကျကိုဖတ်ရင်း ဇက် ငိုငိုငိုတွေတွေ ဖြစ်နေမိသည်။ ပြီးမှ သူ့လက်ချောင်း ကလေးများကို Key Board ပေါ်တွင် လေးလံစွာ လှုပ်ရှားစေလျက်...

“ဟုတ်တယ်”

ဟူသော အဖြေစကားကို ရိုက်သွင်းလိုက်၏။ ပိုးနှံကောင်က ဆက်မေး သည်။

“ကောင်မလေးက ဘယ်လိုလဲ”

ဇက် ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် အဖြေဝါကျကို ခပ်မြန်မြန်ပင် ရိုက်နှိပ် လိုက်သည်။

“ကောင်မလေးက စွပ်ပြုတ်ပါ”

“ဘာ စွပ်ပြုတ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

‘စွပ်ပြုတ် (Soup) ဟင်းချို’ ဟူသော ဝေါဟာရကို ပိုးနှံကောင်နား လည်လိမ့်မည် မဟုတ်မှန်း ဇက် ကြိုတွေးထားပြီးဖြစ်၏။

ဟင်းချက်ရလောက်သော အသားကောင်းတို့ကို စွပ်ပြုတ်ထဲတွင် ထည့်ရိုးထုံးစံမရှိ၊ ခြေထောက်ရိုး၊ တောင်ပံရိုးစသည့် အညံ့စား အစိတ် အပိုင် များသာလျှင် စွပ်ပြုတ်ထဲတွင် ပါလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဇက်တို့ အုပ်စုက ခပ်ညံ့ညံ့လူများကို 'စွပ်ပြုတ်' ဟု အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဇက် ကွန်ပျူတာခလုတ်များကို နှိပ်လျက်...

'စွပ်ပြုတ်ဆိုတာ အညံ့စားမိန်းမလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်'

ဟု ဖြေလိုက်သောအခါ ပိုးနှံကောင်က ပြန်လည်၍...

"မိန်းမတွေကို နှိမ်တဲ့ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမထက်ပိုပြီး အောက်တန်း ကျတယ်"

"ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမမို့သာ ငါ့ရဲ့နည်းဗျူဟာထဲမှာ သူ့ရဲ့အချစ်ကို လွယ်လွယ် ကူကူ အသိမ်းပိုက်ခံတာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ငါ့ရဲ့နည်းဗျူဟာတွေက မိန်းမ တစ်ယောက် မငြင်းဆန်နိုင်လောက်အောင် ကောင်းလွန်းနေလို့လား"

ဟု ဇက်က ပြန်မေးလိုက်သည်။ ပိုးနှံကောင်က...

"မင်းတို့ယောက်ျားတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်အထင်ကြီးလွန်း ကြတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ရယူလိုက်နိုင်ရင်ပဲ ကိုယ့်အစွမ်း အစကြောင့်လိုလို ဘာလိုလိုထင်ကြတယ်။"

အဲဒါ သိပ်မှားတဲ့ အတွေးအခေါ်ပဲ၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ နည်းဗျူဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူမချစ်တဲ့ ယောက်ျား ဆိုရင် ငြင်းကိုငြင်းမှာပဲ၊ သူချစ်မိပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီယောက်ျားရဲ့ နည်း ဗျူဟာတွေ ဘယ်လောက်ချွတ်ယွင်းဟောင်းနွမ်းနေပါစေ အလွယ်တကူ လက်နက်ချဖို့ ဝန်မလေးဘူး။

အဲဒါကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဆိုတာကို မင်းတို့က သိမ်းပိုက် အောင်ပွဲခံရတဲ့အရာလို့ ဘယ်တော့မှမထင်မှတ်လိုက်ပါနဲ့၊ မိန်းကလေး တွေက မင်းတို့ကို သနားသဖြင့် ပေးအပ်လိုက်တဲ့ 'လက်ဆောင်' လို့ပဲ နားလည် ထားပါ"

ပိုးနှံကောင်က တုံ့ပြန်လိုက်သော စကားလုံးများကိုဖတ်ရင်း ဇက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်မိ၏။

ပိုးနှံကောင်၏စကားလုံးတွေက မိန်းမတို့၏စိတ်နေစိတ်ထားကို နားလည်

လွန်းနေသည်။ နောက်ပြီး ‘မင်းတို့ယောက်ျားတွေ’ ဟူသော ဝေါဟာရကို သုံးနှုန်းထား၏။

ထိုသို့ဆိုလျှင်...

‘ပိုးနှံကောင်’ ဟူသော အမည်ဝှက်နှင့်လူမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ သေချာနေပြီဟု တွေးလိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ရင်လည်း တကယ်ကို လေးစားခင်မင်စရာ ကောင်းတဲ့ ရှားရှားပါးပါးမိန်းမပါပဲလေ”

ဟု ဇက် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ယခုအချိန်အထိတော့ ဇက်၏ စိတ်ထဲတွင် ပိုးနှံကောင်ကို အပြင်မှာ မတွေ့ချင်၊ မမြင်ချင်သေး။

သူမကို ခင်ရုံသက်သက်သာ ခင်မင်လိုပါသည်။



အခန်း ၆

အချစ်ဆိုသည်မှာ (ပိုးနှံကောင်ပြောသလို) လက်ဆောင်တစ်ခုဖြစ်လျှင်လည်း အတော်ကို လွယ်လွယ်ကူကူပင် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်လွယ်သည့် အပေါစားလက်ဆောင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချစ်ဖူးငုံကို သူ ပထမဦးဆုံးချိန်းတွေ့သည့်နေ့မှာပင် အလွန်လျင်မြန်စွာ ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အဲဒီနေ့က သူတို့နှစ်ယောက် အင်းလျားလမ်းပေါ်က ဟမ်ဘာဂါဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ဆောင်းဦးဝင်ခါစရက်များဖြစ်သောကြောင့် ပိတောက်ပင်တွေ၊ စိန်ပန်းပင်တွေ၊ သစ်အယ်ပင်တွေမှာ အရွက်ခပ်စိမ်းစိမ်းတွေ ရိုးတံပြည့်အောင် ဝေနေ၏။

မုတ်သုံရက်များအတွင်း မိုးရေသောက်ထားရသည့် သစ်ရွက်များ၏ အစိမ်းရောင်မှာ လတ်ဆတ်အေးမြစွာ ချိုနေ၏။ အရာခပ်သိမ်းသည် ရှင်းသန့်သောလေပြည်ထဲတွင် နူးနူးညံ့ညံ့ စိမ်းစိုနေလေသည်။

ဧကန် ဆောင်းဦးမြောက်ပြန်လေထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့သွားကြသည့် သစ်ရွက်များဆီ ကြည်နူးစွာ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ကိုယ်တော့ အစိမ်းရောင်တွေထဲမှာ ဆောင်းဦးသစ်ရွက်တွေရဲ့ အစိမ်းရောင်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ အနူးညံ့ဆုံး၊ အတောက်ပဆုံး စိမ်းဖန့်ဖန့်နဲ့”

သူက ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ပြောနေစဉ်မှာပင် ချစ်ဖူးငုံ၏ ထောက်ခံစကားကတလွဲ...

“ဟုတ်တယ်နော်၊ အရောင်က မုန့်လက်ဆောင်း အရောင်မျိုးလေး”

ဇက် တော်တော် ဖိလင်အောက်သွားသည်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ လောကကြီးရယ်၊ မင်းရဲ့လှပနူးညံ့မှုကိုမှ မုန့်လက်ဆောင်းနဲ့ အနှိုင်းခံရတယ်လို့။

ဇက် ဘာမှပြောချင်စိတ်မရှိတော့၊ ‘ဒီလောက် အနုပညာခံစားချက်ကင်းမဲ့တဲ့ မိန်းမကိုမှ ငါက ဖွဲ့နွဲ့ပြမိတာကိုး’ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အပြစ်တင်မိတော့သည်။ မဲ့ရုံ့ရုံ့ဖြစ်နေသော သူမျက်နှာကိုကြည့်၍ ချစ်ဖူးငုံက

“မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်ပါတယ်”

“ချစ်ကတော့လေ ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတယ် သိလား”

“အဲဒါ သွေးတိုးဖြစ်ချင်လို့၊ ကြက်သွန်ဖြူကို ပျားရည်နဲ့ စိမ်သောက်” ဇက်က တမင်ရွဲ့ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဟယ် မောင်က ချစ်ကိုသိပ်ပြီး ဂရုစိုက်တာပဲနော်”

သေလိုက်ပါတော့၊ ဇာတ်ပွဲထဲက မင်းသားလို ပုဆိုးစလေးခြေဖျားဖြင့် ခတ်တင်ပြီး ငိုချင်းတစ်ပုဒ်တောင် အော်ဆိုချင်စိတ်ပေါ်လာ၏။

ဒုတိယ စိတ်ညစ်သည့်ကိစ္စက...

“မောင် ချစ်ကို ဘယ်တော့လက်ထပ်မှာလဲဟင်”

ဇက်က ခေါင်းမှ ဆံပင်များကိုထိုးကုတ်ကာ ဖွလိုက်ရင်း ပြီးပြီးရော လေသံဖြင့်...

“ချစ်ကလည်းကွာ၊ အခု အဲ ဟိုဒင်း မောင့်အနေနဲ့ ချစ်ကို တင့်တင့်တယ်တယ်ထားနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှမရှိသေးတာ”

“ဪ မောင်ကလည်း ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်နေရင်တော့ ဘယ်ဖြစ်လာမှာလဲ၊ အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့၊ မွေးကတည်းက လက်နှစ်ဖက်ပါလာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ညာဘက်က ထမင်းစားဖို့၊ ဘယ်ဘက်လက်က အိမ်ကုန်းဖို့။”

သူ့အဖြေကြောင့် ကောင်မလေး မျက်နှာမဲ့သွား၏။ သွားပြီ၊ စကား အပြောအဆိုကတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေစရာ အကြောင်း မရှိတော့။

ဇက်က စားပွဲထိုးကလေး လာချပေးသော အအေးပုလင်းကို လှမ်းယူ ကာ တစ်စုံစုပ်သောက်ရင်း တိတ်တိတ်ကလေးပင် နေလိုက်သည်။

အဲသည်မှာပင် တတိယမြောက် စိတ်ညစ်ရသော အချက်ကို သူတွေ့ရ ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ချစ်ဖူးငုံက လာချပေးသော အအေးပုလင်းကို ချက်ချင်းမသောက် သေးဘဲ ပုလင်းအဝတွင် ပါလာသည့် ပလတ်စတစ်ပိုက်ပျော့ကလေး၏ ထိပ်ဝကို လက်ညှိုးဖြင့် ဖိပိတ်ကာ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ပိုက်ထဲတွင် လေခိုကာ အချိုရည်အနည်းငယ်ပါလာ၏။

သူမက အအေးပိုက်ကို ဇောက်ထိုးထောင်ကာ ပိတ်ထားသော လက် ညှိုးကို ဖွင့်ချလိုက်သောအခါ အထဲမှ အချိုရည်များသည် ပိုက်တစ်လျှောက် စီးဆင်းလျက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ထွက်ကျသွား၏။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ပလတ်စတစ်ပိုက်အတွင်းပိုင်းကို အချိုရည်ဖြင့် ဆေးကြောလိုက်သည့်သဘော။

ချစ်ဖူးငုံက ထိုသို့ နှစ်ခါသုံးခါခန့်လုပ်နေသောအခါ ဇက်အလိုလို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။ မလိုအပ်ဘဲ အသန့်ကြိုက်ကြောင်း လုပ် လုပ်ပြနေ သည့်လူများကို သူမုန်းသည်။

ဇက်က စိတ်ထဲမှနေ၍ ချစ်ဖူးငုံကို ‘ဒေါ်သန့်ရှင်းကြီး’ ဟု နာမည် ပေးလိုက်၏။ နောက် စိတ်အချဉ်ပေါက်လာပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်၊ အအေးပိုက်ထဲ ပိုးကောင်ဝင်သွားလို့လား။”

“အို ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ရောဂါပိုးမွှားတွေ ကပ်နေရင် ကိုယ်မြင်နိုင် တာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုဆိုတာ အဲဒီလို အသေးအဖွဲ ကစပြီး ဂရုစိုက်ရတယ်။”

အမှတ်တမဲ့ဖြင့်ပင် ‘ဒေါ်သန့်ရှင်းကြီး’ ၏ ခြေထောက်ဆီသို့ ဇက် အကြည့်က အလိုအလျောက်ရောက်သွားသည်။ သူမ၏ ခြေအစုံက ရွံ့အိုင်

ထဲ နစ်လာသလိုမျိုး သနပ်ခါးတွေ ဗွက်ပေါက်လောက်အောင် အဖတ်လိုက် အဖတ်လိုက် လူးထား၏။

နောက်ပြီး ခြေမျက်စိတွေက အသားမာတက်ကာ မည်းတူးနေသည်။
ဇက် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

စတုတ္ထမြောက် စိတ်ညစ်ရသော အချက်ကိုတော့ သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့။ ဟမ်ဘာဂါ လာချပေးသောအခါတွင် ဖြစ်၏။ ဆိုင်ကတော့ သူတို့ထုံးစံကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ခက်ရင်းနှင့် ဓားတစ်စုံ တွဲကာ လာချပေး၏။

ဇက်က ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ဟမ်ဘာဂါကို လက်ဖြင့် ကောက်ကိုင်ကာ ကိုက်ဝါးပစ်လိုက်သည်။ 'ဒေါ်သန့်ရှင်းကြီး' ကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်။ ခက်ရင်းနှင့်ဇွန်းကို အကျအန ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဟမ်ဘာဂါကို လက်ဝဲဘက်လက်က ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးစိုက်ရင်း ညာဘက်လက်က ဓားဖြင့် လှီးဖြတ်သည်။

အတော်ပင် မျက်စိစပါးမွှေးစူးစရာကောင်းသော မြင်ကွင်းဖြစ်၏။ ဓားဖြင့် ဖိလိုက်သည့်အားကြောင့် ဟမ်ဘာဂါနှစ်လွှာကြားထဲတွင် ညှပ်ထားသော အသားနှင့် ဒိန်ခဲများကို ညှစ်ထုတ်လိုက်သလိုဖြစ်ပြီး ဘေးသို့ ယိုစီးကျလာသည်။ ထိုအခါ ဆက်မလှီးရဲဘဲ ရပ်လိုက်ရပြန်သည်။

ဟမ်ဘာဂါကလည်း လှီးလို့မပြတ်သေး တိုးလှီးတန်းလန်း...။

ဒေါ်သန့်ရှင်းကြီးခမျာ လည်ကုပ်မှ ချွေးတွေပင် ပြန်လာသည်။ မတရဲ လှီးလိုက်၊ ဒိန်ခဲတွေ ယိုကျလာလိုက်၊ ရပ်ထားလိုက်။ အံကြိတ်ကာ ပြန်လှီးလိုက်၊ ချာလပတ်ယမ်းနေ၏။

ဒီကြားထဲ (ပင်ပန်းတကြီး လှီးဖြတ်နေရကြောင်းကို မသိသာစေရန်) ခက်ရင်းတွေ ဓားတွေနှင့်ပင် အလုပ်ရှုပ်နေရင်းက စကားကလည်း ဟန်မပျက် ပြောနေသေး၏။ ဇက်ကလည်း သိသိသာသာတစ်မျိုး မသိမသာ တစ်မျိုး အချွန်ဖြင့်မသည်။

“ချစ်က အိမ်မှာလည်း ဒီလိုပဲ စားနေကျ ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်မောင်ရဲ့၊ ဟင်း ဟင်း ဒက်ဒီက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အကျင့်လုပ်ပေးထားတာလေ”